

Sygn. akt II KK 144/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Lucjana Nowakowskiego
w sprawie **P.K.**

w przedmiocie zmiany rodzaju kary

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 1 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od postanowienia Sądu Rejonowego w L.

z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt II K 655/12,

1. uchyla zaskarżone postanowienie;

**2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 30 sierpnia 2012 r., P. K. został uznany za winnego tego, że w okresie od 7 do 9 maja 2012 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kabla telekomunikacyjnego o długości 80 metrów, wartości 1.000 złotych oraz usiłował dokonać zaboru kabla telekomunikacyjnego o długości 10 metrów, wartości 300 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez Policję, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po

odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. za to przestępstwo wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (k. 151-152 akt sprawy).

Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 sierpnia 2013 r., w ten sposób, że przyjęto, iż przypisany oskarżonemu czyn wypełnia dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zaś z podstawy prawnej wymiaru kary wyeliminowany został art. 14 § 1 k.k.; w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymał w mocy (k. 212 akt sprawy).

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r., Sąd Rejonowy w L., w oparciu o przepis art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r. poz. 1247), stwierdził, że czyn skazanego P. K. wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i karę 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2012 r., zamienił na karę 30 dni aresztu (k. 243). Postanowienie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 21 lutego 2014 r.

Kasację na niekorzyść skazanego, w terminie określonym w art. 524 § 3 k.p.k., wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając to postanowienie w całości, zarzucił mu: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego - art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r. poz. 1247) polegające na dokonaniu zamiany kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej na mocy wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2012 r., na karę 30 dni aresztu w sytuacji, gdy nie istniały ku temu przesłanki określone w powołanym przepisie, gdyż czyn objęty powołanym wyrokiem nie stanowi wykroczenia według tej ustawy.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna. Na wstępie należy jednak podnieść, że w ramach kontroli co do uwzględnienia kasacji należało rozważyć, czy możliwość ta wiąże się z faktem jej wniesienia przed upływem 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia (art. 524 § 3 k.p.k.), czy też przed upływem 3 miesięcy od tej daty (art. 110 § 2 k.p.s.w.). Problem ten ma znaczenie, albowiem kasacja została wniesiona w czerwcu 2014 r., a więc gdyby przyjąć, że postanowienie wydane w dniu 31 stycznia 2014 r., zmieniło charakter prawny czynu, za który P. K. został skazany wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2012 r., na wykroczenie, to wówczas przepis art. 110 § 2 k.p.s.w. blokowałby możliwość uwzględnienia kasacji. Odnosząc się do tej kwestii stwierdzić należy, że zmiana kary na karę 30 dni aresztu nie zmienia charakteru czynu przypisanego skazanemu prawomocnym wyrokiem. Czyn ten stanowił i stanowi przestępstwo, a tylko z mocy wyraźnego uregulowania ustawowego – art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz.1247 – dalej nowela) – kara orzeczona za ten czyn zostaje zamieniona na karę z katalogu kar za wykroczenie z uwagi na to, iż od dnia wejścia w życie noweli czyn, odpowiadający tożsamemu czynowi, za którego popełnienie skazany został prawomocnie osądzony, stał się wykroczeniem (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 30 kwietnia 2014 r., I KZP 4/14, OSNKW 2014, z.6, poz.45). Jest więc oczywiste, że i do terminu wniesienia kasacji mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Po tej uwadze należy odnieść się do zarzutu kasacji. Rację ma skarżący, że zastosowanie dyspozycji przepisu art. 50 ust. 1 noweli nie miało podstawy prawnej. Z opisu czynu przypisanego skazanemu prawomocnym wyrokiem wynikało w sposób jednoznaczny, że został on skazany za kradzież oraz usiłowanie kradzieży przedmiotów łącznej wartości 1300 zł. Tymczasem od dnia 9 listopada 2013 r., zgodnie z art. 2 pkt 4 noweli, kradzież mienia stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., o ile wartość tego mienia nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia za pracę. Zgodnie z §1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. (Dz. U. z 2013, poz.1074) od dnia 1 stycznia 2014 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosi 1680 zł. Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z

dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314), a z kolei ta właśnie ustawa stanowi podstawę ustalenia wartości mienia stanowiącego granicę pomiędzy wykroczeniem i przestępstwem (art. 2 pkt 2 noweli). Skoro zatem kwota graniczna dla przyjęcia wykroczenia wyniosła w dacie orzekania 420 zł, wydanie zaskarżonego postanowienia odbyło się z rażącym naruszeniem wskazanego w kasacji przepisu art. 50 ust. 1 noweli w zw. z art. 2 pkt 4 i pkt 2 noweli, zaś uchybienie to nie tylko mogło, ale miało istotny wpływ na treść wydanego postanowienia, albowiem doprowadziło do wadliwego określenia kary podlegającej wykonaniu wobec skazanego.

Z tego powodu konieczne stało się uchylenie zaskarżonego postanowienia. Taka formuła rozstrzygnięcia kasatoryjnego prowadzi przy tym do stanu zgodnego z prawem, a niesporne jest, iż przepis art. 537 § 2 k.p.k. umożliwia uchylenie prawomocnego orzeczenia bez wydawania orzeczenia następczego (por. np. wyroki SN z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 40/07, LEX 346645; z dnia 27 czerwca 2012 r., V KK 165/12, OSNKW 2012, z.11, poz.120; z dnia 3 lipca 2013 r., WK 5/13, LEX 1331418). Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnione jest treścią art. 638 k.p.k.